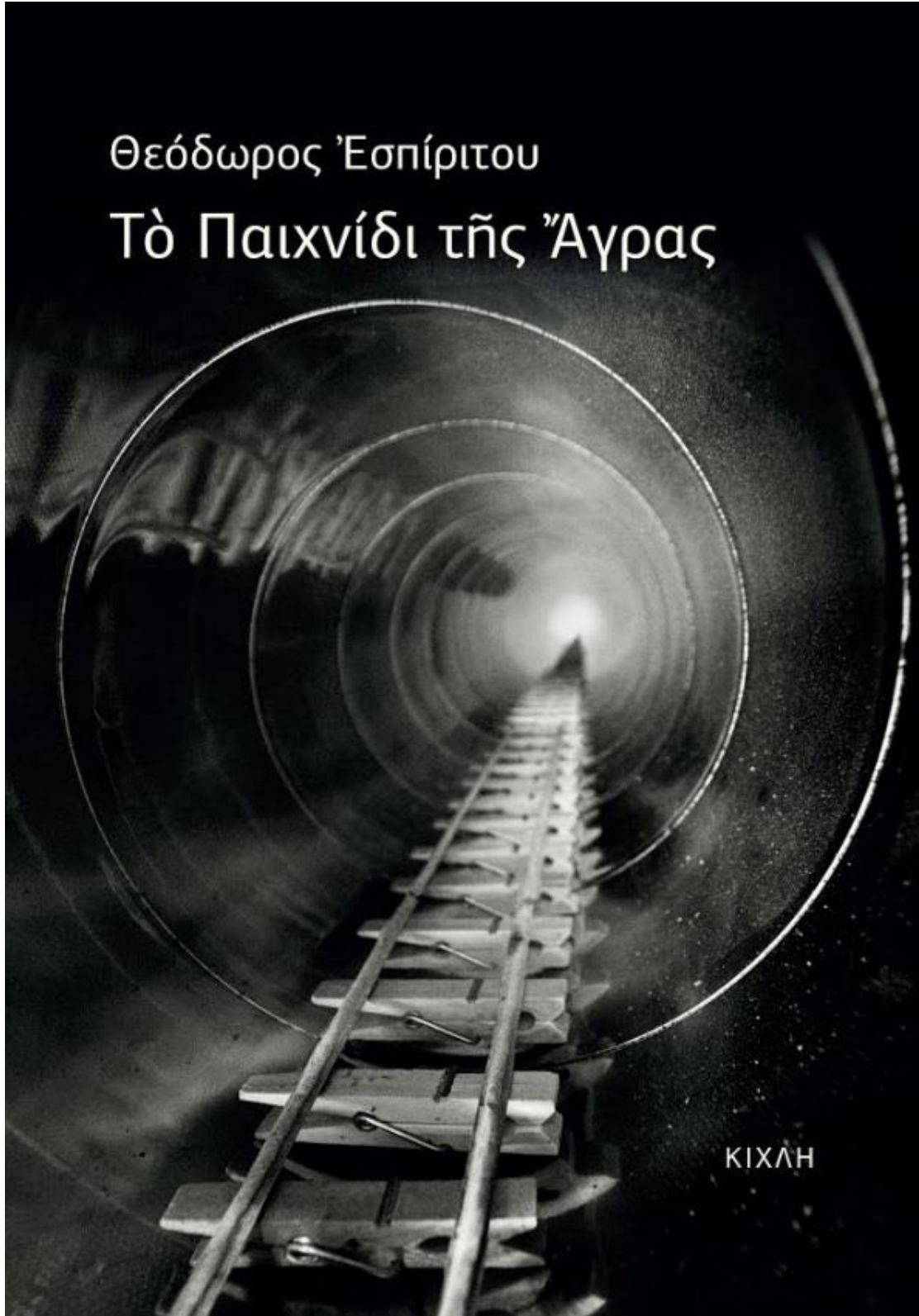

Το Παιχνίδι της Άγρας / προδημοσίευση

σελίδες 105-110

Θεόδωρος Έσπριτου
Τὸ Παιχνίδι τῆς Ἄγρας

ΚΙΧΛΗ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ

Όταν ο Μάρλοου ξύπνησε, τὸ τρένο ἦταν σταματημένο. Ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε στὴν ἀποβάθρα τοὺς ἐπιβάτες, ἐνῶ ἡ πινακίδα τοῦ σταθμοῦ ἔδειχνε ὅτι εἶχαν φτάσει στὴν Ἄγρα. Μόλις κατέβηκε –ἴσα πὺν πρόλαβε νὰ πηδήξει στὸ ἔδαφος προτοῦ τὸ τρένο ἀναχωρήσει γιὰ τὸν ἐμπορικὸ κόμβο, τὸν τελευταῖο σταθμὸ τῆς διαδρομῆς–, πῆρε μερικὲς βαθιὲς ἀνάσες σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ βαριὰ ἀτμόσφαιρα τῆς νύχτας. Πρωινὴ ὀμίχλη σκέπαζε τὸ τοπίο γύρω του. Πότε πότε μποροῦσες νὰ διακρίνεις τοὺς ἀπότομους βράχους, πὺν δημιουργοῦσαν ἕνα φυσικὸ τεῖχος, ἐνῶ τὰ λίγα κτίρια καὶ οἱ ἄνθρωποι φάνταζαν σὰν σκιές. Ἐκατὸ μέτρα πὺν πέρα ὀρθωνόταν ἡ πύλη τῆς Ἄγρας, σφηνωμένη ἀνάμεσα σὲ δύο ἀπόκρημνους βράχους. Ὁ Μάρλοου ἀνέπνευσε μὲ εὐχαρίστηση. Ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει τὸ προηγούμενο βράδυ τοῦ φαίνονταν τώρα ἀνίσχυρα ὄνειρα, πὺν δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τρομάξουν οὔτε παιδί.

Προσπέρασε μιὰ ὀμάδα στρατιωτῶν, μπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ ζήτησε ἕναν καφέ καὶ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὴν κοπέλα στὸ κυλικεῖο. Ἐκείνη τοῦ εἶπε δυὸ τρία πράγματα, τὰ ὀποῖα ὀμως δὲν εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον. Στὰ τραπεζάκια ἀναγνώρισε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ τρένου. Ὑπῆρχαν ἐπίσης κάποιοι πὺν διέσχισαν τὸν χῶρο μὲ τὶς μικρὲς τοὺς ἀποσκευές, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι κάθονταν ἔξω, στὰ διάφορα παγκάκια καὶ πεζούλια.

Λίγο ἀργότερα ἕνας ὑπάλληλος ἀνακοίνωσε ἀπὸ τὰ μεγάφωνα ὅτι τὰ λεωφορεῖα ἦταν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρηση καὶ ὅτι ὅσοι εἶχαν ἤδη καταχωριστεῖ στοὺς καταλόγους νεοαφιχθέντων μποροῦσαν νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐπιβιβάζονται. Ὅσοι εἶχαν ὑπογράψει λοιπὸν ξεκίνησαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὰ ὀχήματα σπρώχνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὲ σκοπὸ νὰ προλάβουν νὰ πιάσουν τὶς καλύτερες θέσεις. Κι ὀταν πια τὰ λεωφορεῖα εἶχαν γεμίσει, διαπιστώθηκε ὅτι οἱ ἐπιβάτες ἦταν πολὺ περισσότεροι. Τότε ἐμφανίστηκαν μερικοὶ στρατιῶτες, πὺν ἄρχισαν νὰ σπρώχνουν μέσα στὰ ὀχήματα ὀσους περίσσευαν, μὲ ἀποτέλεσμα ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθιοὺς πὺν βρίσκονταν ἤδη μέσα νὰ ἀναγκαστοῦν νὰ καθίσουν στὰ πόδια ἐκείνων πὺν εἶχαν βρεῖ κάθισμα καὶ πὺν τώρα δὲν αἰσθάνονταν πια τόσο τυχεροί. Ἔτσι, δὲν ἄργησαν νὰ ξεκινήσουν οἱ διαμαρτυρίες, στὶς ὀποῖες οἱ στρατιῶτες ἀπαντοῦσαν μὲ διάφορα ὕβριστικὰ ἐπίθετα. Κάποια στιγμή ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πλησίασε τὸν Μάρλοου καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἐπιθετικὸ ὕφος ἂν θὰ ἀποφάσιζε ἐπιτέλους νὰ μπεῖ στὸ λεωφορεῖο. Ὁ Μάρλοου ἀποκρίθηκε πὺν προτιμοῦσε νὰ πάει μὲ τὰ πόδια, γιὰτὶ, ὀπως τοῦ εἶχε πεῖ ἡ κοπέλα στὸ κυλικεῖο, ἡ πόλη δὲν ἦταν πολὺ μακριά. Ὁ στρατιῶτης τότε ἀντάλλαξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μὲ κάποιον ἀνώτερό του πὺν παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία κι ἔπειτα ἔφυγε χωρὶς νὰ

προσθέσει τίποτε παραπάνω. Άκούστηκε ό ήχος μιᾶς σφυρίχτρας και τὰ λεωφορεῖα ἀναχώρησαν.

Ἡ πόλη πρόβαλε στη στροφή τοῦ κατηφορικοῦ δρόμου. Ἦταν χτισμένη σέ μιᾶ πεδινή ἔκταση πού ἀπλωνόταν ἀνάμεσα στα γύρω ἀπόκρημνα βουνά, ἐνῶ ἀπό τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν ὁ Μάρλοου ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε βουλιάξει στὸν πυθμένα μιᾶς λίμνης. Ὅταν, μετὰ ἀπὸ πορεία ἀρκετῶν χιλιομέτρων, ἔφτασε ἐκεῖ, παρατήρησε ὅτι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν περισσότερων οἰκοδομημάτων πού περιέβαλλαν τὴ μεγάλη κεντρικὴ πλατεία ἦταν τὰ λεγόμενα ὀξυκόρυφα τόξα, πού ἐνέτειναν τὴν ἐντύπωση τῆς ἀνάτασης, καθὼς οἱ κορυφές τους διασταυρώνονταν ἐσωτερικὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν θόλους μὲ νευρώσεις. Οἱ προσόψεις τῶν κτιρίων ἦταν ἐπικαλυμμένες μὲ σκοῦρο πράσινο μάρμαρο, τὸ ὁποῖο προσέδιδε μιᾶ αἴσθηση μυστηρίου, ἐνῶ ἐπικρατοῦσε ὁ γλυπτὸς διάκοσμος μὲ λαξευτὲς πέτρες και ἀνάγλυφες μορφές ἀγίων μὲ μιᾶ ἔκφραση ὀδύνης στὸ πρόσωπο. Στὰ παράθυρα κυριαρχοῦσε τὸ βιτρό, τὸ ὁποῖο, φιλτράροντας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ κατέκλυζε μὲ χρώματα τὸ ἐσωτερικὸ τῶν οἰκοδομημάτων.

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κτίρια ὁ Μάρλοου εἶδε μερικοὺς ἐργάτες νὰ δουλεύουν πάνω στὶς σκαλωσιές. Παραξενεύτηκε, γιὰτὶ πρόσεξε πὼς σήκωναν τὰ μάρμαρα και τὰ ἀγάλματα μὲ εὐκολία. Πλησίασε και διαπίστωσε ὅτι τὸ μάρμαρο, οἱ ἀψίδες, τὰ ἀγάλματα και καθετὶ πού φάνταζε πολυτελὲς και ἀνεκτίμητο δὲν ἦταν τελικὰ καθόλου αὐτὸ πού φαινόταν ἀπὸ μακριά. Ὅ,τι προσέδιδε στὴν πόλη τὴ μεγαλοπρέπειά της δὲν ἀποτελοῦσε παρὰ σκηνογραφικὸ ὑλικό, ἐντυπωσιακὲς προσόψεις πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες κρυβόταν ἡ ἀληθινὴ πόλη. Στὴν πραγματικότητα τὰ κτίρια ἦταν παλιά, χτισμένα μὲ γκρίζα πέτρα, πού τὰ ἔκανε νὰ φαίνονται στέρεα και ἐπιβλητικά, ἂν και εἶχαν κάτι πού σοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Ἴσως νὰ ἔφταιγε τὸ χρῶμα τῆς πέτρας, πού σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ μουντὴ και ἄχαρη μέρα προκαλοῦσε αὐτὸ τὸ συναίσθημα. Ἀνακαλύπτοντας πὼς τὰ ὑπέροχα οἰκοδομήματα ἦταν σκηνικά, ὁ Μάρλοου σάστισε γιὰ λίγο. Ἄν οἱ προσόψεις αὐτὲς ἀποτελοῦσαν τὴ σκηνογραφία γιὰ τὸ Παιχνίδι, αὐτὸ σήμαινε πὼς τὰ γυρίσματα γίνονταν σ' ὀλόκληρη τὴν πόλη. Τεράστια σπατάλη χρημάτων και ἐνέργειας γιὰ ἓνα παιχνίδι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού πάτησε τὸ πόδι του στὴν Ἄγρα, ὁ Μάρλοου πρόσεξε τὶς κάμερες παρακολούθησης• βρίσκονταν παντοῦ – σὲ στύλους, σὲ κτίρια, ἀκόμα και σὲ δέντρα. Ἀποτελοῦσαν ἓνα δίκτυο πού, κατὰ τὰ φαινόμενα, μπορούσε νὰ σαρώσει ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς πόλης. Καθὼς προχωροῦσε, ἐνιωθε πάνω του τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων πού ἀχνοφαίνονταν πίσω ἀπὸ τὰ κουρτινάκια τῶν παραθύρων. Τοῦ φάνηκε πὼς κάτι παγωμένο και σκιερὸ εἶχε καταλάβει τὰ πρόσωπά τους, ἀφήνοντάς τα δίχως ἔκφραση• και ἂν εἶχε ἀπομείνει κάποιο ἴχνος συναισθήματος, αὐτὸ ἦταν ὁ φόβος. Και πίσω ἀπ' τὸν φόβο ἓνα ἔμπειρο μάτι θὰ μπορούσε νὰ διακρίνει τὴν παραδοχὴ μιᾶς ὀλοκληρωτικῆς ὑποταγῆς. Ὡστόσο κάτι τέτοιο δὲν ἴσχυε γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλης. Μερικοὶ θὰ μπορούσαν κάλλιστα νὰ χαρακτηριστοῦν

καχύποπτοι, ἔτσι ὅπως τὸν κοίταζαν μὲ πλάγιο βλέμμα ἢ ἔτσι ὅπως στέκονταν καὶ τὸν παρατηροῦσαν ἀπροκάλυπτα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Περιπλανήθηκε στὰ στενὰ μὲ σκοπὸ νὰ βρεῖ κατάλυμα. Κάποια στιγμή ἐμφανίστηκε ἓνας τύπος μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε πῶς, ἂν ἐνδιαφερόταν γιὰ δωμάτιο, ὑπῆρχε ἓνα ἐλεύθερο στὸ πανδοχεῖο του. Τὸν ὀδήγησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου καὶ τοῦ ἔδειξε ἓναν χῶρο μὲ αὐτόνομη εἴσοδο, λιτό, ἀλλὰ τακτοποιημένο. Τοῦ εἶπε πῶς εἶχε ἐπίγνωση ὅτι τὸ πανδοχεῖο του δὲν ἦταν πολυτελές καὶ πῶς θὰ τὸν κατανοοῦσε ἀπολύτως ἂν ἀποφάσιζε νὰ μὴν πιάσει τὸ δωμάτιο, ὡστόσο δὲν παρέλειψε νὰ τονίσει ὅτι γενικῶς ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο νὰ βρεῖ κανεὶς κατάλυμα στὴν πόλη.

«Τὰ λιγιστὰ δωμάτια ποὺ ὑπάρχουν εἶναι καπαρωμένα ἀπὸ τὴν ἐταιρεία παραγωγῆς γιὰ τὸ τηλεοπτικὸ συνεργεῖο», εἶπε. «Θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς ὅτι τὰ γυρίσματα γίνονται ἐδῶ».

«Μὰ γι' αὐτὸ ἔχω ἔρθει», ἀπάντησε ὁ Μάρλοου.

«Φυσικά», εἶπε ὁ πανδοχέας. «Γιὰ ποιὸν ἄλλο λόγο θὰ ἐρχόσασταν;»

Ὁ Μάρλοου ἤθελε νὰ κάνει διάφορες ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, καθὼς ἦταν σύνηθες πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πανδοχεῖς νὰ συνεργάζονται μὲ τὶς ἀρχὲς ὡς πληροφοριοδότες.

«Ἡ πόλη μας δὲν ἔχει τίποτα σπουδαῖο νὰ ἐπιδείξει», εἶπε ὁ πανδοχέας, ἐνῶ ὁ Μάρλοου υπέγραφε στὸ βιβλίο πελατῶν. «Εἶναι πιὸ πολὺ τηλεοπτικὸ στούντιο παρὰ πόλη ἔτσι ὅπως τὴν ἔχουμε στὸ μυαλό μας. Στὴν Ἄγρα ὑπάρχουν ἀχανεῖς ἀποθήκες ὅπου κατασκευάζονται τὰ σκηνικὰ καὶ τεράστια στούντιο ὅπου πραγματοποιοῦνται οἱ ἀκροάσεις καὶ οἱ πρόβες».

Ὁ Μάρλοου ρώτησε ποῦ γίνονταν τὰ γυρίσματα καὶ ἂν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ παρακολουθήσει κάποιον. Ὁ πανδοχέας ἀπάντησε ἀόριστα ὅτι λήψεις γίνονταν παντοῦ, ἀκόμα καὶ στοὺς δρόμους.